

ТЪЛКОВАНІЕ.

Иисусъ преселилъ апостольте да вѣзнатъ въ геміатъ: защото не щели да са раздѣлѣтъ отъ него, а той ги проводилъ и отишелъ самъ на горѣтъ да са помоли, за да покажи намъ примѣръ, да са отдѣлаваме отъ свѣтовныте грижи, когато ще са молиме богъ. Тамо са молилъ христосъ до вечертъ късно, да научи насъ да стоиме по много време на молитвѣ предъ бога. И перко побчилъ христосъ народа, а послѣ отишелъ да са моли, съ това учи насъ и ние перко да стрѣваме на хората добро, а послѣ да са молиме богъ. Тамо христосъ като са молеше на горѣтъ, апостолите бѣдствоваха средъ морето, но той не отишелъ скоро да ги избави отъ противныя вѣтъръ, но чекалъ до сѣтринатъ рано, като имаше два часа (сахаты) доде сѣмни, за да ги научи да тзрпѣтъ великодѣшно стѣкомъ бѣдѣ, и да имъ докара на ума онаа вѣра, отъ която ги избави като го събѣдаха, когато спѣше въ геміатъ: защото челоувѣческіа умъ е такъкъзи, когато са избави отъ нѣкоя голѣма бѣдѣ, послѣ отъ радостъ скоро забраве онаа бѣдѣ. И тѣй като дошелъ христосъ сѣтрината рано, взрѣвалъ по морето като по сѣхо, за да познаатъ апостолите, чи можи да прави чѣдеса и на сѣхо и на морето. Но като приближи христосъ при апостольте, защото бѣше темно, не можиха да го познаатъ, но мыслаха чи е дѣхъ, и като са уплашиха, забравиха отъ страхъ вѣратъ и извикаха. Тога христосъ са убади и рече: не бойтеса, азъ съмъ господъ и на землатъ и на морето. А Петаръ за да познае той ли е, рече: господи, ако си ты, повели ми да дода при тебе по морето, и като мѣ рече дойди, Петаръ тосъ часъ са фзрили отъ геміатъ въ морето, и взрѣвѣше по морето като по сѣхо, да отиди при Исуса, но като видѣ сильныя вѣтъръ, уплашиса и начна да потзва, за тѣй извика: спаси ма господи потзнахъ. Тога христосъ го улови за рѣкѣтъ, и като го заведе въ геміатъ, укори го като маловѣрникъ: защото по голѣмото напраки тасъ фзрили въ морето, а по малкото не може, сирѣчь: отъ вѣтара са уплаши. Такъози е челоувѣческото сѣрце, много пѣти побѣдава (надвива) голѣмы работы, а отъ малките са уплашка и посрама. Петаръ доде мыслѣше христа и имаше вѣрж на него, ходѣше по водѣтъ като по сѣхо, а като видѣ сильныя вѣтъръ, уплашиса и изрѣби вѣржѣтъ, тога малко остана да потзни, ако не бѣше са молилъ да го избави христосъ. На тока потзваніе Петрово, не е былъ вѣтѣра причина, но маловѣріето (шѣпелендисваніето) негово. Каквото мѣ рече и христосъ маловѣрникъ, когато го улови за рѣкѣтъ и го постави върхъ водѣтъ. Тѣй и ние, кога имаме яка вѣра на бога, тога никое зло не може да ны повреди. Послѣ христосъ като заведе